

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.991 van 5 mei 2003
in de zaak A. 129.271/X-11.182.**

In zake : de b.v.b.a. HELICO,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Mobiliteit en Vervoer,
die woonplaats kiest bij
de Juridische Dienst van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en
Vervoer,
gevestigd te 1040 BRUSSEL,
Aarlenstraat 104.

tussenkomende partij :

de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (N.M.B.S.),
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. BOUCKAERT en E. VAN de WALLE,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. HELICO op 14 november 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 30 juni 1999 "waarbij de onmiddellijke inbezitneming van sommige percelen, gelegen op het grondgebied van de stad Hoogstraten, van algemeen nut wordt verklaard", bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 12 oktober 1999;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien het verslag over het beroep tot nietigverklaring opgemaakt door Auditeur W. WEYMEERSCH, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gezien het verslag over de vordering tot schorsing opgemaakt door Auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de beschikkingen van 28 januari 2003, houdende bevel tot neerlegging van het verslag over het beroep tot nietigverklaring en waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2003, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 28 maart 2003;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat A. DE RICK die, loco Advocaten J. VANDENEYNDE en B. VAN HYFTE verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat E. VAN de WALLE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen met een verzoekschrift van 30 december 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen met een verzoekschrift van 19 februari 2003 heeft gevraagd om in de vordering tot nietigverklaring te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat bij het bestreden koninklijk besluit van 30 juni 1999 wordt beslist dat het algemeen nut de onmiddellijke inbezitting vordert voor de uitvoering van de werken, kaderend in de aanleg van de hogesnelheidslijn tussen Antwerpen en Nederland, van de percelen gelegen op het grondgebied van de stad Hoogstraten en opgenomen in de bij dat besluit gevoegde plannen, en dat, bij gebrek aan afstand in der minne, de voor de werken benodigde en op voormelde plannen aangewezen percelen ingenomen en bezet worden overeenkomstig de wet van 26 juli 1962 betreffende de onteigeningen ten algemenen nutte en de concessies voor de bouw van de autosnelwegen, inzonderheid artikel 5;

Overwegende dat de verzoekende partij ingevolge een overeenkomst gesloten op 12 oktober 1998 een aantal onroerende goederen huurt gelegen te Hoogstraten (Meer), aan de Krochtenstraat 3 en 5, kadastraal bekend Sectie F, nrs. 315b, 315d (deel), 316f en 316g (deel); dat de verzoekende partij met het oog op de exploitatie van een helihaven aan de Krochtenstraat te Hoogstraten op de percelen kadastraal bekend Sectie F, nrs. 316f en 316k, een milieuvergunning had aangevraagd die door het college van burgemeester en schepenen van de stad Hoogstraten bij beslissing van 3 september 2001 werd geweigerd; dat deze weigering in beroep door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen bij besluit van 17 januari 2002 werd bevestigd; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van laatstgenoemd besluit van de bestendige deputatie bij arrest nr. 113.052 van 28 november 2002 werd verworpen;

Overwegende dat de n.v. TUC RAIL in een brief gedagtekend 5 oktober 2001 de verzoekende partij heeft ingelicht van de voorgenomen onteigening en expliciet heeft verwezen naar het bestreden koninklijk besluit alsook naar de plaats en datum van de publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad, dat de Intercommunale Ontwikkelingsmaatschappij voor de Kempen (IOK) met een brief, gedagtekend 16 september 2002 aan de verzoekende partij heeft medegedeeld wat volgt :

"Gerechtigde onteigening te Hoogstraten (Meer) - percelen sectie F nrs. 316F en 316K/dl

Geachte

Hiermee brengen wij U ter kennis dat de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen NV zal overgaan tot de gerechtelijke onteigening van hogervermelde eigendommen van de IOK te Hoogstraten (Meer). Het plaatsbezoek in aanwezigheid van de Vrederechter is gepland op donderdag 26 september 2002 te 14 uur.

Indien U meent als gebruiker rechten te kunnendoen gelden, gelieve U op voormelde dag en uur aanwezig te zijn op de plaats van de te onteigenen percelen.";

dat de verzoekende partij evenals de eigenaar van de betrokken percelen op 16 september 2002 werden gedagvaard om te verschijnen op donderdag 26 september 2002 te 14 uur voor de Vrederechter van het kanton Hoogstraten op de te onteigenen innemingen te Hoogstraten en dit in uitvoering van het bevel uitgesproken door voormelde Vrederechter te Hoogstraten op 9 september 2002 ingevolge het verzoekschrift ingediend voor de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen n.v.;

Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift tot nietigverklaring evenals in het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging stelt wat volgt :

"Verzoekende partij heeft, als huurder van het te onteigenen terrein, vanzelfsprekend belang om zich te verzetten tegen voormeld besluit, teneinde zijn rechten als huurder te zien vrijwaren.

Het vonnis, dd. 9 oktober 2002, stelt uitdrukkelijk dat de rechterlijke macht onbevoegd is om de wettigheid van het bestreden besluit te toetsen.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar in de kort geding procedure ingediende nota met opmerkingen de bevoegdheid van de Raad van State betwist; dat zij dienaangaande opwerpt wat volgt :

"Verzoekende partij dient beschouwd te worden als een belanghebbende derde in de zin van art. 6 van de Onteigeningswet, in haar hoedanigheid van huurder van een deel van de onteigende goederen.

Krachtens een vaste rechtspraak van uw Raad, bevestigd door het Hof van Cassatie en het Arbitragehof, is enkel de justitiële Rechter, met uitsluiting van de Raad van State, bevoegd t.o.v. de eigenaar en de voornoemde belanghebbende derde van zodra de gerechtelijke fase van de onteigeningsprocedure ingesteld is. Dit is vanaf het ogenblik van de dagvaarding van de onteigende eigenaar om voor de Burgerlijke Rechter te verschijnen (...).

Meer nog :

'A fortiori is de Raad van State (kennelijk) niet bevoegd t.a.v. de eigenaar en de belanghebbende derden indien een beroep tot nietigverklaring nà de dagvaarding ingesteld is en zeker niet indien de Vrederechter op het ogenblik van de inleiding van de vordering voor de Raad van State de onteigening reeds heeft uitgesproken'.

(...);

Dit laatste is in casu het geval : het vonnis van het Vredegerecht van het Kanton Hoogstraten dateert van 09 oktober 2002 (stuk 15 van het administratief dossier) de verzoekschriften tot schorsing en nietigverklaring van 14 november 2002.

Het onteigeningsvonnis heeft gezag van gewijsde en het komt de Raad van State niet toe hierop terug te komen.

Bezwaarlijk kan verzoekende partij de bevoegdheid van de Raad van State putten uit de overweging van het Vredegerecht van Hoogstraten, volgens dewelke de belanghebbende derden, in de zin van art. 6 van de Onteigeningswet, de regelmatigheid van de procedure voor de Vrederechter niet kunnen betwisten en hun tussenkomst beperkt zou blijven tot de schatting van de goederen.

Deze overweging van het Vredegerecht van het Kanton Hoogstraten, gebaseerd op rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. , 15 juni 1973, Pas., 1973, 1, 958 ; doch ook Cass., 09 maart 1962, zie DENYS M., 'Onteigening en plantschade, Eerste Deel', Kluwer, 1995, p. 172, nr. 242 en voetnoot 5, alsook p. 210, nr. 260, voetnoot 3) doet geen afbreuk aan de vaste rechtspraak van de Raad van State inzake zijn bevoegdheid, zoals bevestigd door het Arbitragehof en het Hof van Cassatie (...).

Daarbij dient er aan herinnerd te worden dat het Arbitragehof oordeelde dat uit de vergelijking van de procedures die, enerzijds, de eigenaar en de belanghebbende derde, en anderzijds, de gewone derde ter beschikking staan, blijkt dat die categorieën van rechtszoekenden een gelijkwaardige rechtsbescherming genieten (...).

In zijn Arresten nr. 57/92 van 14 juli 1992 (overweging B9), nr. 80/92 van 23 december 1992 (overweging B9) en nr. 75/93 van 27 oktober 1993 (overweging B12) merkt het Arbitragehof bovendien terecht op dat de eigenaar en de belanghebbende derden (zoals verzoekende partij) daarenboven binnen een termijn van twee maanden, die aanvangt met de verzending van de documenten die opgesomd worden in art. 15, 2^e lid van de Onteigeningswet, voor de Rechtbank van Eerste Aanleg een vordering tot herziening kunnen instellen op grond van art. 16 van de Onteigeningswet, dewelke zij, krachtens het tweede lid van hetzelfde art. 16, onder meer zullen kunnen gronden op de onregelmatigheid van de onteigening.

Volgens de interpretatie die het Hof van Cassatie in zijn Arrest van 07 december 1990 in voltallige zitting gegeven heeft, staat die bepaling de eigenaar en de belanghebbende derden, zoals verzoekende partij, toe hun vordering tot herziening bovendien te gronden op motieven die zij voor de Vrederechter nog niet aangevoerd hadden en biedt deze de mogelijkheid het hele proces te herbeginnen.

Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling volgens dewelke zij over geen mogelijkheid zou beschikken om de regelmaat van de procedure te betwisten in de gerechtelijke fase, waardoor de Raad van State t.a.v. haar toch bevoegd zou zijn;

Wellicht zal verzoekende partij uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Arbitragehof (alsmede uit rechtspraak van de Raad van State en bepaalde rechtsleer, cfr. DENYS M., o.c. p. 172, voetnoot 5, en p. 210, voetnoot 3) elementen putten om in het kader van de herzieningsprocedure desgevallend de regelmatigheid van de onteigeningsprocedure en desgevallend de onwettigheid van het onteigeningsbesluit te betwisten.

Eén en ander doet evenwel geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaste rechtspraak en rechtsleer, op grond waarvan, van zodra de gerechtelijke fase van de onteigeningsprocedure opgestart is, de justitiële Rechter, met uitsluiting van de Raad van State, bevoegd is.

Uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Arbitragehof blijkt dat de rechtsbescherming, dewelke verzoekende partij als belanghebbende derde daarbij

geniet, als gelijkwaardig beschouwd dient te worden aan de rechtsbescherming voor de Raad van State.

In zijn Arrest nr. 75/93 van 27 oktober 1993 voegde het Arbitragehof daaraan toe dat het feit dat de inbezitneming, dewelke volgt op het vonnis van de Vrederechter waarbij het verzoek van onteigenaar ingewilligd wordt, onomkeerbare gevolgen kan hebben wanneer de onteigenaar inmiddels overgaat tot de bouwwerken, niet als kennelijk onevenredig ten aanzien van het nagestreefde doel kan worden beschouwd (Arbitragehof, nr. 75/93, 27 oktober 1993, overweging B13)";

Overwegende dat ook de tussenkomende partij in het door haar in de kortgedingprocedure ingediende verzoekschrift tot tussenkomst de bevoegdheid van de Raad van State betwist; dat zij in haar verzoekschrift dienaangaande stelt wat volgt :

"14. In de rechtsleer wordt algemeen aangenomen dat uit artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973 drie voorwaarden kunnen worden afgeleid, waaraan cumulatief voldaan moet zijn, opdat de afdeling Administratie van de Raad van State bevoegd zou zijn - d.w.z. rechtsmacht zou hebben - om uitspraak te doen over een geschil (...).

Meer bepaald is de Raad van State slechts bevoegd om kennis te nemen van een geschil voor zover de bevoegdheid van de Raad niet door de Grondwet of de wet werd uitgesloten. De bevoegdheid van de Raad is derhalve uitgesloten wanneer de wetgever voorzien heeft in de mogelijkheid om tegen een bepaalde beslissing van een administratieve overheid beroep in te stellen bij de gewone rechtbanken. Dit geldt volgens een vaste rechtspraak en rechtsleer uiteraard indien het beroep op de justitiële rechter hetzelfde voorwerp heeft als een annulatieberoep bij de Raad van State - en dus rechtstreeks dan wel onrechtstreeks de nietigverklaring dan wel de hervorming van de bestreden bestuurshandeling tot gevolg kan hebben doch eveneens wanneer het beroep op de justitiële rechter - niet hetzelfde voorwerp zou hebben als een annulatieprocedure, maar - van die aard zou zijn dat het voor de verzoeker een gelijkaardig resultaat heeft als een verzoek tot nietigverklaring voor de Raad van State (...).

15. Bij de beoordeling van de bevoegdheid van uw Raad om kennis te nemen van voorliggende vordering tot schorsing, dient uitgegaan te worden van de artikelen 7 en 16 van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringendheid inzake onteigening ten algemenen nutte (B.S. 31 juli 1962; hierna "wet van 26 juli 1962").

16. Artikel 7 van de wet van 26 juli 1962 stelt namelijk dat iedere belanghebbende derde die erom verzoekt zonder verdere procedure en zonder dat daaruit vertraging mag voortvloeien door de Vrederechter wordt aanvaard als tussenkomende partij in het kader van de gerechtelijke onteigeningsprocedure.

Vervolgens bepaalt artikel 16 van de wet van 26 juli 1962 dat door de partijen bij de gerechtelijke onteigeningsprocedure - d.w.z. zowel door de onteigende eigenaar als door de belanghebbende derde wiens tussenkomst in de procedure aanvaard werd - bij de Rechtbank van Eerste Aanleg een vordering tot herziening kan worden ingesteld tegen de onteigening en dat de vordering tot herziening ondermeer gegrond kan zijn op de onregelmatigheid van de onteigening.

17. Overeenkomstig een vaste rechtspraak van zowel het Arbitragehof als uw Raad en het Hof van Cassatie, verzetten voornoemde bepalingen zich er niet tegen dat de (te onteigenen) eigenaar of de belanghebbende derde (in de zin van

artikel 6 van de wet van 26 juli 1962) tegen een voor de onteigening vereist besluit bij de Raad van State een vordering tot nietigverklaring of schorsing kunnen instellen, tenminste zolang de gerechtelijke onteigeningsprocedure niet werd opgestart door de onteigenende overheid (AH. nr. 42/90 van 21 december 1990, nr. 57192 van 14 juli 1992 en nr. 51/95 van 22 juni 1995; (...) Cass. 12 oktober 1995, arr Cass., 1995, 887). Wanneer echter de gerechtelijke fase van de onteigeningsprocedure reeds is ingesteld - door dagvaarding van de onteigende eigenaar om voor de Vrederechter te verschijnen - is nog uitsluitend de justitiële rechter, met uitsluiting van de Raad van State, bevoegd om zich ten aanzien van de onteigende eigenaar en de belanghebbende derde uit te spreken over de onteigening. Dit laatste geldt zelfs indien de gewone rechter geadieerd werd nadat de vordering reeds aanhangig werd gemaakt bij de Raad van State.

18. Volgens dezelfde rechtspraak is uw Raad evenmin bevoegd ten aanzien van de eigenaar en de belanghebbende derde indien hun vordering tot schorsing en/of nietigverklaring werd ingesteld nadat de gerechtelijke onteigeningsprocedure reeds werd opgestart voor de Vrederechter of, a fortiori, wanneer de vrederechter op het ogenblik van de inleiding van de vordering voor de Raad van State de onteigening reeds heeft uitgesproken. Aldus sprak uw Raad zich in het arrest Wijnant van 14 oktober 1997 (R.v.St., nr. 68.848, 14 oktober 1997) als volgt uit terzake :

'(...) Overwegende dat reeds met vonnis van 10 april 1997 de onteigening voor de vrederechter van het eerste kanton Aalst werd uitgesproken; dat het beroep kennelijk onontvankelijk is.'

19. In het licht van deze rechtspraak is erop te wijzen dat de gerechtelijke onteigeningsprocedure reeds werd opgestart en dat verzoekster tot schorsing als tussenkommende partij in de zin van artikel 6 van de wet van 26 juli 1962 in deze procedure werd aanvaard. Nu reeds bij vonnis van 9 oktober 2002 de onteigening werd toegestaan van de percelen, die door verzoekende partij gehuurd worden, volgt uit het voorgaande dat uw Raad niet langer bevoegd is om ten aanzien van verzoekster tot schorsing kennis te nemen van, voorliggende vordering tot schorsing. De vordering tot schorsing is dan ook kennelijk onontvankelijk.

20. Met betrekking tot het voorgaande is overigens op te merken dat de vrederechter op grond van artikel 7 van de wet van 26 juli 1962 bevoegd is om na te gaan of de vordering regelmatig is ingesteld, of de door de wet voorgeschreven formaliteiten zijn nageleefd en of het plan van de grondinnemingen van toepassing is op de goederen waarvan de onteigening wordt gevorderd.

21. Verzoekster tot tussenkomst betwist niet dat in het vonnis van het Vredegerecht 1^e Kanton Hoogstraten gesteld wordt dat de onregelmatigheid van de onteigening door de belanghebbende derde niet betwist kan worden tijdens deze procedure. In tegenstelling tot wat verzoekster tot schorsing voorhoudt, merkt verzoekster tot tussenkomst daarbij evenwel op dat de vrederechter wel degelijk de wettigheid van de onteigeningsprocedure heeft nagegaan. Aldus overwoog de vrederechter in het vonnis van 9 oktober 2002 als volgt :

'(...) Besluit omtrent de wettigheidscontrole

In casu is de vordering regelmatig ingesteld, zijn de door de wet voorgeschreven formaliteiten vervuld en is het plan van de grondinnemingen van toepassing op de goederen waarvan de onteigening wordt gevorderd. (...)'

22. Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat de rechten van verzoekster tot schorsing gewaarborgd worden door artikel 16 van de wet van 26 juli 1962. Deze bepaling voorziet immers voor de derde belanghebbende in de zin van artikel 6 van de wet van 26 juli 1962 zoals verzoekster tot schorsing - in de mogelijkheid om de regelmatigheid van de onteigeningsprocedure te betwisten door het indienen van een verzoek tot herziening van de onteigeningsprocedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg. Artikel 16, tweede lid van de wet van

26 juli 1962 stelt daarbij uitdrukkelijk dat het verzoek tot herziening van de procedure gegrond kan zijn op de onregelmatigheid van de onteigening.

In zijn vaste rechtspraak terzake stelde het Arbitragehof overigens dat uit vergelijking van de procedures die, enerzijds de eigenaar en de belanghebbende derden, en anderzijds, de gewone derden ter beschikking staan, blijkt dat beide categorieën van rechtszoekende een gelijkwaardige bescherming genieten, zodat de voor de verschillende categorieën openstaande procedures in overeenstemming geacht worden met artikel 6.1. E.V.R.M. (AH, nr. 57/92, 14 juli 1992 en AH, nr. 80192, 23 december 1992 en AH, nr. 7543, 27 oktober 1993, etc.).

23. In het licht van deze omstandigheden zijn er geen argumenten voorhanden op grond waarvan uw Raad, in afwijking van de gevestigde rechtspraak inzake de rechtsmacht van uw Raad inzake de onteigening ten algemenen nutte, bevoegdheid zou ontlennen om kennis te nemen van voorliggende vordering tot schorsing.

24. Besluit : uw Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van deze vordering tot schorsing";

Overwegende dat krachtens artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State ieder die van een belang doet blijken een beroep tot nietigverklaring kan instellen tegen "de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden"; dat die algemene bevoegdheid van de Raad van State uitgesloten is wanneer een specifiek gerechtelijk beroep tegen een bepaalde bestuurshandeling is georganiseerd; dat krachtens de bepalingen van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte de vrederechter, wanneer de onteigenaar de vordering tot onteigening bij hem heeft ingeleid, als opdracht heeft de voor de onteigening vereiste besluiten van de onteigenende overheid zowel op hun interne als op hun externe wettigheid te toetsen; dat die bevoegdheid van de gewone rechter de bevoegdheid van de Raad van State uitsluit om kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring van die handelingen, indien dat beroep is ingesteld door de onteigende of door een belanghebbende derde, als bedoeld in artikel 6 van de wet van 26 juli 1962; dat die bevoegdheidsuitsluiting geldt vanaf de dagvaarding om voor de gewone rechter te verschijnen en ten aanzien van de personen die tot die procedure toegang hebben; dat dit ten deze het geval is; dat verzoekende partij op 16 september 2002 werd gedagvaard om voor de vrederechter te verschijnen; dat zij als huurder een belanghebbende derde is in de zin van artikel 6 van de wet van 26 juli 1962 en ook als zodanig op 16 september 2002 werd gedagvaard om voor de Vrederechter te verschijnen; dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring; dat de omstandigheid dat de Vrederechter in zijn vonnis de vraag of huurders, gebruikers en andere belanghebbenden in de procedure voor de vrederechter dezelfde excepties kunnen opwerpen die de eigenaar van de te onteigenen goederen kan doen gelden "negatief" heeft beantwoord, de

onbevoegdheid van de Raad van State onverkort laat; dat het beroep tot nietigverklaring kennelijk niet ontvankelijk is; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging kennelijk niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Artikel 5.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het bestreden besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijf mei 2003, door :

de H. J. BOVIN,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

Mevr. A. TRUYENS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.